

DVADSIATA ÔSMA NEDEĽA CEZ ROK C

Keď dieťa dostane od dospelých nejaký darček alebo sladkosť, tak ho obyčajne rodič upozorní na dobrý zvyk: „Ako povieš?“ A potom sa dieťa naučí za dar poďakovať.

To isté nám dnešným evanjeliom pripomína aj Pán Ježiš. My si vôbec nevieme predstaviť, čo to bola za nemoc, ktorá sa nazývala «lepra,» čiže, malomocenstvo. Ak človek zistil na svojom tele najprv malé biele škvrny, už tušil, že sa touto chorobou nakazil. Nech to bol človek chudobný alebo bohatý aj vysoko postavený, musel sa rozlúčiť s rodinou a utiahnuť sa buď na cintorín, alebo do jaskyne, kde boli podobne chorí. Takíto ľudia hrozne trpeli tak telesne ako aj duševne. Stačí si prečítať knihu o pátrovi Damiánovi, ktorý prežil takmer dvadsať rokov medzi malomocnými na ostrove Molokai na Havai. V dnešnom evanjeliu sa pojednáva o takýchto desiatich malomocných, ktorí keď sa dozvedeli, že tade prechádza Ježiš, tak i napriek prísnemu zákazu mu vyšli v ústrety s prosbou, aby ich uzdravil. On ich uzdravil a poslal ich, aby sa išli ukázať kňazom, ktorí mali potvrdiť, že sú «čistí» a mohli sa vrátiť do svojich domovov. Takto si vieme predstaviť, čo títo chorí od Pána Ježiša dostali. No ale z desiatich sa vrátil iba jeden, a to Samaritán, ktorý prišiel poďakovať. Pána Ježiša zabolal nevďak od tých deviatich.

Toto Ježišovo napomenutie neplatilo len tým, čo ho kedysi nasledovali a počúvali, ale platí to aj pre nás, ktorí ho počúvame dnes. Boli by sme veľmi nevďační, keby sme si povedali, že nemáme Pánu Bohu za čo ďakovať, však pre nás neurobil žiaden zázrak. Ale urobil. Ved' nám stvoril našu Zem a na nej všetko, čo potrebujeme, či je to vzduch, ktorý dýchame, či je to slnko, ktoré nám dáva životodarné lúče, nádheru krásy prírody a všetko ostatné okolo nás, čo k životu potrebujeme. A dokonca, každá sekunda nášho života je Božím darom.

Uvažujme aj ďalej. Nebeský Otec nám poslal svojho Syna, ktorý sa stal naším bratom a ktorý nás svojou smrťou na kríži a svojím zmŕtvychvstaním povýšil na synov a dcéry bohatého nebeského Otca a tým nám zabezpečil nekonečný život a krásu v jeho spoločenstve v nebi. Nuž, povedzme teraz, či nie sú to veľké zázraky, ktoré pre nás stále robí nebeský Otec?

Možno si teraz niekto dá otázku, či Pán Boh potrebuje naše ďakovanie. Je pravda, že nie, ale tým, že mu ďakujeme – obrazne povedané – vraciame sa vierou k nebeskému Otcovi, lebo sa s ním stretávame. Tým sa rozmnožuje a posilňuje naša viera. Ja to prirovnám k slnečniciam, ktoré majú v noci sklonené svoje kvety, ale ako náhle ráno začne svietiť slnko, otočia svoje kvety naň, akoby chceli slnku poďakovať. Čo z toho má slnko? Nič. Ale slnečniciam osoží, keď sa obracajú k slnku, lebo zo slnečných lúčov žijú. Tak isto aj naše ďakovanie Bohu osoží nám.

A nakoniec si uvedomme, čo Pán Ježiš urobil pre nás pri Poslednej večeri. On sám pri nej ďakoval Otcovi a keďže vedel, čo aj pre nás znamená mu ďakovať, tak nám ustanovil sviatosť, ktorá sa po grécky nazýva «eucharistia,» čiže «ďakovanie.» Je to svätá omša, pri ktorej sa ako slnečnice všetci obraciame k Pánu Bohu. Z toho nám vyplýva, že pri svätej omši sa najlepšie živí, rozmnožuje a posilňuje naša viera.

Milí priatelia, z dnešného evanjelia sme sa mohli povzbudiť, ako veľmi záleží Pánu Ježišovi na tom, aby sme boli vďační nebeskému Otcovi za všetky jeho dobrodenia. Najlepšie ju splníme účasťou na nedeľnej svätej omši. Čím vrúcnejšie ju budeme konať, tým viac sa prehĺbi naša viera aj pre večný život.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.